

άνθρωπους ἀναπτυσσομένης ζωῆς θερμότητος ἀνίκαι τῇ φυσικῇ καὶ ίδιᾳ τῇ χημείᾳ, οὐδόλως βέβαιον νὰ ἔξετάζηται αὕτη ἐν σύχῃ φυσιολογικαῖς, ἀλλ’ ἐν καθαρῷ φυσικοχημικαῖς διαλέξεσιν.

Καὶ πῦρ ἐπὶ τὸ προκείμενον.

Διὰ τοῦ ὀνόματος ζωῆς ὁ τοῦ θερμού ὅτις νοοῦμεν τὴν θερμότητα τὴν ἀναπτυσσομένην κατὰ τὴν ζωὴν τῶν ζώων καὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἐν τῷ σώματι τοῦ ὄποιου ὡς καὶ ἐν τῷ τῶν ἀνωτέρων ζώων διατελεῖ αὕτη μέχρις ὅφιου τινὸς ἀνεξάρτητος τῆς τοῦ περιβάλλοντος, ποικιλλούσα μεγάλως κατὰ τὰς διαφόρους τῶν ζώων τάξεις, πολλῷ δὲ ἥπτον σημαντικάς παρουσιάζουσα διακυμάνσεις παρ’ ἐκάστῳ τῶν ἀνικόντων εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν ὄντων.

Οἱ ἀναλαμβάνων νὰ πραγματευθῇ τὸ ζήτημα τῆς ζωῆς θερμότητος ὑποχρεοῦται κατὰ τὴν ἡμετέραν ἀντιληψίαν νὰ προτάξῃ τινὰ περὶ τοῦ ὅρου ζωῆς. — Τὶ ἐστὶ ζωὴ; — Ἰδοὺ ζήτημα, ὅπερ, ὅσον φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως ἀπλοῦν καὶ εὐχερῶς ὅριζόμενον, τόσον εἶναι τὸ πάντων δυσχερέστερον καθοριζόμενον. Ἐννοεῖται βεβαίως ὅτι ἐνταῦθα οὐδόλως πρόκειται περὶ τοῦ μεταψυσικοῦ τῆς ζωῆς ὅρισμοῦ, διότι οὐτος ἐκτὸς τῶν ὅριων τοῦ ἡμετέρου θέματος κεῖται. Πρόκειται περὶ ὅρισμοῦ τῆς ζωῆς ἀπὸ τῆς καθαρῷ φυσικοχημικῆς ἢ φυσιολογικῆς αὐτῆς ὄψεως. Ἐάν δὲ ἀληθῶς πρόσδοχοι μόνον οἰούστινος γεγονότος ἢ φαινούμενου ἀπαιτῆται ἀκριβής καὶ τελεία γνῶσις τῶν μερικῶν τούτου φάσεων καὶ λεπτομερειῶν, εἴτα δὲ διάκρισις καὶ χωρισμὸς τῶν συνοδευόντων τὸ φαινόμενον τοῦτο γεγονότων εἰς οὐσιώδην καὶ σχετιζόμενα μετὰ τοῦ θεμελιώδους ὡς αἵτια πρός ἀποτέλεσμα, καὶ εἰς ἐπουσιάδην καὶ παρέλκοντα, μὴ ἔχοντα πρός ἐκεῖνο τὸν αὐτὴν τῶν τριών σχέσεων, ὁ πρός τὸν ἀληθειαν γᾶλλον ἐγγίζων φυσιολογικὸς τῆς ζωῆς ὅρισμὸς δέον νὰ μὴ ζητηθῇ πρὸ τῆς ἐποχῆς τῶν πρώτων ἀληθῶν ἐκτιμήσεων τῶν κατὰ τὴν ζωὴν ταύτην τελουμένων φυσικοχημικῶν γεγονότων, ἀτινα ἀποτελοῦσι τὰς

διαφόρους κυρίας τοῦ ὀργανισμοῦ λειτουργίας. Η ζήτησις ἡδονῆς αὕτη δέον νὰ περιορισθῇ διὰ ταῦτα εἰς τὸ σχετικῶς μικρὸν διάστημα τῆς τελευταίας ἐκατονταετηρίδος, διότι μόνον ἐν αὐτῷ δυνατὸν νὰ γείνηται λόγος περὶ χημείας ὡς ἐπιστῆμης καὶ ἐπομένως περὶ φυσικοχημικῆς ἀναλύσεως τῶν φαινουμένων τῶν ζωϊκῶν λειτουργῶν καὶ περὶ ὁρισμοῦ τῆς ζωῆς.

(Ἀκολουθεῖ).

Η. Γ. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ.

ΕΙΣ ΝΥΚΤΑ ΦΩΤΑΨΙΑΣ.

Ἄρχιουνται, ὅπισθιοχωροῦσι, φεύγουσι τοῦ νυκτίου ζόφου αἱ ἀτμώδεις σκιαῖς τῆς ἀδελφῆς αὔτης, τῆς φωτεινῆς Ἡμέρας τὴν ἀπαστράπτουσαν μορφὴν ἐδανείσθη ἡ Νῦξ ἡ ζοφεὰ καὶ βαθύπεπλος. Τίς εἶδε σκότος φωτεινόν; τίς εἶδε χρηστὴν νύκτα; Ἀπλετος αἰγλη πλημμυρεῖ τὸν χλοζόντα λόφον καὶ ὡς χρυσοστέρανοι λευχείμονες νῦμφαι προβάλλουσαν ἐρατεινῶς καὶ αἰδημόνως ἀνὰ μέσον τῶν ἀειφύλων οὐτοῦ πτελεῶν φανηφοροῦντα τάστερογείτονα τεμένη, τὰ καλλιμάρμαρα μέγαρα.

Οποίας μάγιος προβάλλει θέα! οἵας ἔξαίσιος καλλονή! τίνος Προμηθέως πυρρὸς κλοπαίος ἀνηψιεν ἄρχ τὸ φῶτα ταῦτα ἀπὸ τοῦ οὐρανίου φωτός; μὴ ἥνθησαν φανόντας τὰ πυκνόφυλλα δένδρα; μὴ ἀνέβησαν φανούς τὰ χλωρὰ ἐδάφη ἀπὸ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς; μὴ ἀγνωστός τις νεφελοβάμων θεότης ἐπέρριψεν ἀφειδῶς ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ κρινοδακτύλου χειρὸς παιγνιωδῶς ἀποσπάσασα ἀπὸ τοῦ ἀργυροῦ αὐτῆς πέπλου ὅλους τούτους τοὺς λαμπυρίζοντας μαργαρίτας, τοὺς σπινθηρούλους ἀδάμαντας; Ἡ, μὴ τέλος τοῦ ἀπεράντου οὐρανοῦ κρυσταλλώδεις θόλοι εἰς ἐν ὅργισιν καὶ σύνοφρου νεῦμα

ΕΠΙΦΥΛΑΙΣ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ.

Οἱ πανοσιολογώτατος ἀρχμανδρίτης κ. Καλλίνικος Δελικάνης, ὅστις νέαν, ὡς καὶ ἐν προτέρᾳ ἡμέρᾳ διαλέξει εἰπομένην, τέμνει δόδον ἐν τῷ κηρύγματι, διαιλέτην ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος τοῦ Ιεροῦ ναοῦ τῶν Εισοδίων τῆς Παναγίας τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, σπουδαιότατον ἐπραγματεύσατο θέμα, δύπερ καὶ ἄλλοι μὲν πρότερον ἔθεξαν, ἀλλ’ ἄγνει εὐχρέστου συμπεράσματος, ἦτοι περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς προσθήκης ἐν Σταυροδρομίᾳ καὶ ἄλλων σχολῶν τῆς πρώτης παιδεύσεως. Περὶ τούτου ἐγένετο λόγος καὶ ἐν ἔνοριακαῖς συνελεύσεσιν, ἀσχοληθείσαις πολλάκις περὶ πολλῶν καὶ καλῶν ἄλλ’ ἄγνει ἀποτελέσματος, συνεσκέψατο δὲ καὶ ἡ κεντρικὴ ἐφορεία, ἀλλ’ οὐδὲν ἐγένετο μέρχει τοῦ νῦν. Νομίζουεν δὲτη ηθεραπεία τῆς ἀνάγκης ἐπείγει δι’ οὓς ὑπεδείξει λόγους ὁ πανοσιολογώτατος

ἀρχιμανδρίτης καὶ δὲτη ηθεραπεία δημοτικῆς τινος σγολῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γαλατᾶ-Σεραίου ἐπιβάλλεται.

Άλλ’ ἐκ τῆς διμίλιας τοῦ πανοσιολογιωτάτου ἀρχιμανδρίτου γεννᾶται καὶ ἔτερον ζήτημα, τὸ ἔξης: Τίς ὁ λόγος, ἡ μᾶλλον τίνες οἱ λόγοι δι’ οὓς πολλοὶ γονεῖς πέμπουσι τὰ τέκνα αὐτῶν εἰς ζένας σγολάς; Τὸ ζήτημα τοῦτο, ζήτημα σπουδαιότατον, ἀπορέον δὲ ἐκ τῆς ἡμετέρας κακοδαιμονίας, νομίζουεν δὲτη δὲν ἐμελετήθη δι’ ὅλας αὐτοῦ τὰς ἐπόψεις. Ἡ ἀρχικὴ αἵτια, ὁ πρώτιστος λόγος τῆς ἀποστολῆς ἐλληνοπατῶν εἰς ζένας σγολὰς εἴνει ἡ ἡμετέρα ἀκηδία. Ἐν πάσαις ταῖς χώραις, ἐν Ἀγγλίᾳ, Γαλλίᾳ, Γερμανίᾳ, Ρωσίᾳ, Ἰταλίᾳ καὶ λοιπαῖς, οἱ ξένοι μεταβαίνοντες εἰς αὐτάς, ὑποχρεοῦνται αὐτοῖς νὰ ἐκμάθωσι τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου σκοπούντες νὰ διατρίψωσιν ἐν αὐτῷ πρὸς ἔξασκησιν οἰουδίτινος ἐπαγγελματος· παρ’ ἡμῖν τὰ πράγματα ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν. Οἱ ξένοι ἀπό τινων ἐτῶν ἐρχόμενοι εἰς τὴν ἡμετέραν χώραν, οὐ μόνον σφετερίζονται ἐπαγγελμάτα τέως ἐρχόμενα ὑπὸ τῶν ἡμετέρων, ἀλλὰ καὶ τὰς σπουδαιοτάτας αὐτοῖς καταλαμβάνουσι θέσεις, θέσεις συντηρουμένας διὰ χρήματος τῶν ἐγχωρίων λαῶν. Ἀλλοτε τὸ ἐμπόριον καὶ αἱ ἐπιχειρήσεις ἀναλαμβανόμεναι παρ’ ἡμετέρων, παρ’ ἡμετέρων καὶ διεξήγοντο καὶ οὕτω ὑπῆρχεν

τοῦ Υπεράνωκτος αἰφνιδίως πεισθέντες, κλονηθέντες ἀρδήν, ὅλους αὐτῶν τοὺς μυριοφεγγεῖς ἀστέρας δίκην ὄμβρου πυκνοῦ ἐπὶ τῆς ύφηλου πατέραιψαν.

Βροχὴ ἐδῶ λαμπυρίδων χρυσῶν, ὡς ὁ Ζεὺς ἐπὶ τὴν Δακάνην κατατρέψει· ἐστίαν ἀκτίνων ὑψοῦσιν ἐκεὶ μαρμάροντος φέγγους χειμάρρους, πελάγη, ὥκεανούς· πόρῳ δὲ ἀστράπτουσι μειδιῶσαι τοῦ γλαφυροῦ Βοσπόρου αἱ ἀκταί, καὶ τὸ βαθύρρουν αὐτοῦ κῦμα διασχίζουσι περῶσαι γοργῶς αἱ διάφωτοι λέμβοι ὡς Νηροῦδες χρυσοτεφεῖς καὶ πτερόσεσσαι.

Ἄλλὰ δονεὶς αἴφνης τὴν γαληναίαν ἡγεῖ τῆς νυκτὸς ἀργυρότηχος μουσική... Ὡ, σίγα, σίγα, ἐλαφρὲ καὶ ἡδύλαχε τοῦ Βοσπόρου φλοιοῖσθε παῦσαι θροῶν ὑπὸ τὰς ἀρδήν ποντιάδας πνοάς· καὶ σύ, ὡς ἔρημος Κρήνη, παῦσαι κυλίουσα τὸ ἀμυδρᾶς ὑπολάμπον ἀργυροκρύσταλλον ναῦμά σου· ἄφες, ἄφες τὸ οὖς καὶ τὴν ψυχὴν ἡμῶν νὰ παραδοθῇ γηθοσύνως εἰς τὴν φαιδρὰν μαγείαν τῆς μουσικῆς.

Ω μουσική, γλυκερὰ λαλιὰ τῶν ἀγγέλων! ὅποιον μεγαλοπρεπὲς μυστήριον ἐνέχεις ὁσάκις ἡγεῖς τερψιθύμως ἐν τῇ ἡρεμαίᾳ σιγῇ τῆς νυκτὸς! τότε εἰς ἔκστασιν πλέουσα τοῦ ὄνειροπόλου θηνητοῦ ἡ ψυχὴ οἰονεὶ ἀνύψοτει εἰς Παρκεδείσια δώματα. Ω μουσική, ὑπερτάτη σὺ γλῶσσα τῆς ἀηδόνος, τοῦ Ὁρφέως, τοῦ κρινοστεφοῦς τῶν ἀγγέλων χοροῦ· ὡς ὑψηλὴ καὶ παλμωδῆς φωνὴ παραμυθίας, ἐλπίδος, εἰρήνης! τίς ἄρα ἐπὶ γῆς δὲν σὲ λατρεύει; ὡς, μόνον ὡς γιγαντώδης καὶ παγερός τῶν γιονοθλήτων ὄρέων βράχος καὶ ὡς μαρμαρόστηθος ἀνδρίας ὡς ἀκαμάτως ὄρθιός πρὸ μνήματος μένων δὲν πάλλονται, δὲν συγκινοῦνται, εἰς τὸν εὐκέλαδον ἡγούν σου!

Εἴθε νὰ ἡμην ἀηδῶν κακλίφωνος, λιγεῖα καὶ εἰς εὔσκιον ἄλσους βάθη νὰ κελαδῶ ἐσκεί τὴν χρυσονέφελον

ἐργασία δὲ? αὐτούς, νῦν τὸ ἐμπόριον περιέρχεται εἰς γελήρας ζένων, αἱ ἐπιγειρήσεις ἐπίσης, ἡμεῖς δὲ καταλείπομεν τὸ ἔδαφος αὐτοῖς, ἀδικοῦντες τὸ ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ὁμολογουμένην εὑρίσκων τοῦ Ἐλληνος καὶ γνόμονοι αὐτοὶ ἡ πρώτη αἰτία ἡ ἐξαναγκάζουσα τοὺς ἑλληνόπαιδας νὰ καταλείπωσι τὴν πάτροιον παιδεύσιν, τὴν προγονικὴν σοφίαν, καὶ προσφεύγωσι εἰς τὴν ζένην, οὐ μόνον τὴν παγκόσμιον γαλλικὴν θηρεύοντες, ἀλλ’ ἀπὸ τίνος καὶ τὰν γερμανικήν, διότι καὶ οἱ Γερμανοὶ κατέκλυσαν νῦν τὴν ἡμετέραν χώραν καὶ ἡρέκτον καὶ αὐτοὶ ἐπιβάλλοντες ἡμῖν τὴν γλώσσαν αὐτῶν. Ἰδοὺ καθ’ ἡμᾶς ἡ κυριωτάτη αἰτία τῆς εἰς τὰς ζένας σχολὰς φοιτήσως ἑλληνοπαιδῶν καὶ ἡ ἀρχικὴ αἰτία τῆς ἡμετέρας κακοδαιμονίας. Οἱ νέοι τοῦ τόπου, οἱ τῶν σχολείων ἀποφοιτήσαντες, περιφέρονται ἐπὶ πολὺν γρόνον ἄνευ ἐργασίας, ἀπογοητεύμενοι καὶ μαρατινόμενοι, καίπερ μὴ στερούμενοι ἀξέιας, καίπερ ἵκανῶς μεμορφωμένοι καὶ εὐφύτες οὐκ ἀμοιροί, τῶν ζένων καταλαμβανόντων τὰς θέσεις αὐτῶν. Ἐν βλέμμα ἐν τῇ διευθύνσει τοῦ Μονοπολείου, ἐν βλέμμα ἐν ταῖς Τραπέζαις καὶ ταῖς ἀλλαῖς ἐπιγειρήσει πείθει πάντας ὅτι τὰ πράγματα οὕτως ἔχουσιν. Οἱ ζένοι, θενδρήποτε προεργόμενοι, οὐ μόνον τὰς ἀνωτάτας θέσεις κατέχουσιν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας, οἱ δὲ ἡμέτεροι ἀποκρούονται.

ἐσπέραν καὶ τὴν μαργαρόδροσον αὐγὴν· ἡ χρυσῆ ἔμψυχος λύρα δὲ ἀειθαλοῦς μύρτου ἐστεφανωμένη, καὶ διὰ θείας ὥδης νὰ παραμυθῶ καὶ πραύνω τὴν ψυχὴν τὴν στενάζουσαν· ἡ ἔγγειλος διαβιῶν εἰς ἀργυρᾶς νεφέλας, καὶ χρυσοῦ στεφόμενος κλῶνα παραδεισίας δάχρης ἐκεὶ ἔνθα δὲ ἀνεσπέρου αἴγλης περιλόγει τὸ πάν τοῦ Υψίστου τὸ βλέμμα, νὰ ἀναμέλπω αἰωνίως τὸ μεγαλεῖον, Αὔτοῦ! . . .

Πλὴν φεῦ! ἀφ’ οὗ οὐδὲν τοιοῦτον εἶμαι, κήλει, κήλει ἡδη τὸ οὓς μου ἡδέως, ὡς μάγος ἀρμονία, ἐν τῇ γαλήνῃ τῆς φωτοστεφοῦς καὶ λαμπτέιδος ταύτης νυκτός.

Ἄκρι, μὴ πνέει φρίσσουσι τὴν ψυχρὰν πάροδόν σου οἱ μυρίοι φανοὶ ἴδε, ὑπὸ τὰς σκιώδεις διαφρανεῖς πτέρυγάς σου αἱ καλλιστιλπνοὶ αὐτῶν γλῶσσαι παλμωδῶς, τρομωδῶς μαρμαρύσσουσιν. Ω, μὴ πρὸς Θεοῦ! ἀφες νὰ διακρέηῃ ἔτι τὸ μυθῶδες τοῦτο ὄναρ, ἡ ἀπλετος αὐτη μαγεία του φωτόεντος Πακτωλοῦ.

Ἄλλ’ ίδου ὑπέρ τοὺς ἐπιγείους φανούς ὁ οὐράνιος σελαγίζων:

Ἄπο τῶν κόλπων τῆς θαλάσσης,
ἀστήρ, προβάλλεις φωτεινὸς
τῶν ἐπιγείων σὺ ἀνάσσεις
σὺ ἐπουράνιος φανός.

Πλὴν σὺ ἀεὶ ἐπανατέλλεις
δίχως φθορὰν καὶ σκοτισμὸν
καὶ συμπαθεῖς ἀκτίνας στέλλεις
εἰς ἀγρυπνοῦντα διθαλμούν.

Σὺν τούτοις ὑπάρχει καὶ τις πλημμελής καὶ διεθήτια ἴδεα, ἡ ἐξηγεῖ πολλοὺς διτὶ τὰ τέκνα αὐτῶν δέον νὰ φοιτήσωσιν εἰς ζένας σχολάς, ἵνα μάθωσι, ὡς λέγουσι, τὴν γλῶσσαν μὲ τὴν προφορὰν αὐτῆς. Η προφορὰ τῆς γαλλικῆς εἶναι δυσχερεστάτη, πολλάκις δὲ ἀμφισθήτησεις περὶ τῆς προφορᾶς σταιχείων τινῶν ἐγένοντο, ὡς ἐσχάτως, ὑπὸ διαπρεπῶν κριτικῶν, διότι ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς τέχνης τῆς ἀναγγώσεως καὶ τοῦ καλῶς λέγειν. Η ἄλλη ἡ καλή, ἡ μᾶλλον ἡ διθή προφορὰ δυσχερής εἶναι, καὶ ἐπιτεγχεῖσα, κατὰ τὸ ἐνὸν ἐννοεῖται, εἰς οὐδὲν ὀφελεῖ νομίζουεν, ἡ μόνον πρὸς ἐπιδείξιν. Τὸ γράφειν καὶ διμεῖν τὴν γλῶσσαν εἶναι τὰ ἀπαραίτητα. Εἶναι ἐσταλμένη ἡ ἴδεα διτὶ ὁ γερμανόπαιος ἐξεργόμενος τῆς Real-schule διμεῖται ἀπταίστως τὴν γαλλικὴν ἡ ἀγγλικὴν· τὸ τοιοῦτον ἀποκτῆται οὗτος σὺν τῷ γρόνῳ διὰ τῆς πείρας, ἀν τὸ ἐπάγγελμα ἐπιβάλλῃ αὐτῷ τοῦτο καὶ ἡ ἐπιμέλεια ἐπιτρέψῃ. Τοῦτο πρέπει νὰ ἔχωσιν ἐν νῷ δοσι φρονοῦσιν διτὶ πρέπει νὰ μάθωσιν οἱ παῖδες τὴν γαλλικὴν προφέροντες αὐτὴν ἀπταίστως ἀμαὶ τῆς σχολῆς ἀποφοιτήσαντες. Πάσοις Ἐλληνες ἀπταίστως καὶ μετὰ τέχνης προφέρουσι τὴν Ἑλληνικήν; Ως οἱ δικηγόροι, οἱ ἱκτροί, οἱ διδάσκαλοι, διπλαὶς καταστῶσι τέλειοι ἀνάγκη ν ἀποκτήσωτι πεῖραν, οὕτω καὶ οἱ εἰς τὸ ἐπαγγελματα ἐπιδιδόμενοι πρέπει νὰ ἀποκτήσωσι πεῖραν. Μὴ ἀπα-

*Αστήρ ώγρός ! πῶς μ' ἀτενίζεις
καὶ συγγλῶς προσμειδίας
ἐν φ' βραδέως διασχίζεις
τὰς μαύρας τῆς νυκτὸς σκιάς !

*Ἐκάστην νύκτα σὲ προσβλέπω,
— εἶσαι τοῦ σκότους ἀδελφός, —
καὶ ἄγαπής βλέμμα πρὸς σὲ τρέπω,
μυστηρῶδες, γλυκὺ φῶς.

*Ω σύντροφέ μου εἰς τὰ σκότη
ἔπαγρυπνῶν ποιητικῶς !
τί ψυχὴ πᾶσα διειρώττει
τὸ βλέπεις τότε μυστικῶς ;

Βλέπεις ὅποίους πόθους τρέφει,
τίς σκέψις τὴν ἀπασχολεῖ,
ὅποῖα τὴν σκιάζουν νέφη,
ὅποιον δάκρυ τὴν θολοῦ ; . . .

Ναί, ἀστρον, φῶς τοῦ Παραδείσου,
λαμπάς τῶν ὑψεων γρυπῆ !
περφ' τὰ σκότη ἡ ἀκτίς σου·
εἰς τὰς καρδίας βλέπεις σύ.

Πλὴν τί μυστήριον ἐμφαίνει
ἡ λάμψις σου ἡ ἀργυρᾶ ;
πῶς ἡ ἀκτίς καταβαίνει
φαιδρὰ διοῦ καὶ λυπηρά ;

Μειδίαμα καὶ δάκρυ χέεις
εἰς τὰς σκοτίας τὰς θολάς·
ὦ, μὴ μὲ τὸν θρηνοῦντα κλαίεις
καὶ μὲ τὸν χαίροντα γελάς ;

τώμεθα. Η σχολὴ παρέχει τὰς βάσεις τῆς τελειωποιήσεως, δὲν τελειοποιεῖ αὐτή.

Συμπεραίνοντες λέγομεν ὅτι εἴναι ἀνάγκη γενικωτέρα τις μέριμνα ὑπὲρ βελτιώσεως τῆς καταστάσεως ἡμῶν, ιδίᾳ παρὰ τῶν δυναμένων, τῶν κεφαλαιούχων. Πᾶσα ἡ παρατηρουμένη καὶ ὁ σημερινὸς αὐξάνουσα κακοδαιμονία ἡὗῶν καὶ ὁ παραγκωνισμὸς ἐπ τῆς ἀνωτέρω ἀρχικῆς αἰτίας ἐκπηγάζει, καὶ αὐτῇ δὲ ἡ ἀραίωσις τῶν γάμων αὐτὴν ἔχει αἰτίαν πρωτίστην. Θὰ ἐπανέλθωμεν.

* *

*Ἐν Παρισίοις ἔξεδόθη οὐ πρὸ πολλοῦ μυθιστορίᾳ ὑπὸ Albert Gim ἐπιγραφωμένη *Demoiselles à marier* ἐν τῇ κυρίων πρόκειται περὶ τῆς παιδεύσεως τῶν κορασίων, ἥτις δὲ νῦν ἔχει κρίνεται κακή. Σύν αὐτῇ δὲ ἔξεδόθη ἑτέρᾳ μυθιστορίᾳ ὑπὸ Louis Moriaud ἐπιγραφωμένῃ *Elle divorça*, θέμα ἔχουσα τὴν ἀπόδειξιν τῆς διεθέτας ἐπιδράσεως τοῦ διαζυγίου ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς τῶν τέκνων. Η κυρία Aulevet καταλείπει τὸν σύζυγον αὐτῆς, ὅστις ἄλλως ἦν οὐχὶ κρέττονος τύχης ἀξιος, ὅπως μεταβάσα καταβιώσῃ ἀλλαχοῦ, ἢ δὲ θυγάτηρ αὐτῆς συνεζύγη

Εἰπέ, τί βλέπεις καὶ δακρύεις
καὶ τί γελάς, ἀστρον ἀγνόν ;
εἶσαι Δημόκριτος χαρέις ;
εῖσαι Ἡράκλειτος πονῶν ;

. . . Πόσον τὸ φῶς σου μὲ μαγεύει
γάρμα γλυκὺν τοῦ δρθαλμοῦ ! . . .
ἄλλ' δικαστικοῦ εἶναι, εἶναι γλεύη
δάκρυ, μειδίαμα διοῦ ! . . .

. . . "Ω ! φῶς σὺ ἄφιτον καὶ θεῖον,
εἰς τῶν νυκτῶν μας τὴν σιγὴν
βλέπε καὶ γλεύαζε τὸν βίον,
βλέπε καὶ γλεύαζε τὴν γῆν ! . . .

*Αλλ' ίδοιον, τῶν νεφελῶν ὁ σκοτόεις πέπλος ἀφανίζεται βαθμαίως, καὶ τοῦ ἀμυδροῦ μου ἀστέρος πέριξ διαφίνονται, λαμπεροὶ καὶ σπινθηρίσολαι, ἀπαντεῖς τῶν οὐρανίων φωστήρων οἱ μυρίοι σωροί. Οὕτως ἐκεὶ εἰς τὰς ἀμέτρους ἀβύσσους τῶν ὕψεων διὰ μεγαλοπρεποῦς φωταψίας γεραίρει καθ' ἐκάστην νύκτα ἡ αἰωνόβιος φύσις τὸν οὐράνιον "Ανακτα. Ἀγγέλων λευκαὶ χείρες ἀπτουσιν εὐλαβεῖς τοὺς ἀπειροπληθεῖς ἐκείνους λαμπτήρας, καὶ ἀπὸ τοῦ νεφελοδημάτου ὑψικρήπιδος θρόνου ἐνηδόνως ἐπ' αὐτοὺς πλανῶν τὸ βλέμμα ὁ μέγας τοῦ σύμπαντος "Αρχων, μειδίαμα τὸ μειδίαμα τὸ θεσπέσιον ἐκείνο τῆς αἰωνίας, τῆς ιερᾶς, τῆς ἀνεκλαλήτου γαλήνης Του !

ΚΟΡΝΗΑΙΑ Α. ΙΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ἐπίστης ὅπως διαζευχθῇ, καταλείπουσα ὅπισθεν αὐτῆς ἐν τῷ συγγικῷ οἴκῳ κοράσιον, ὅπερ ἀναμφιθόλως θ' ἀναμένη τὴν εὔρεσιν συζύγου, ἵνα καὶ αὕτη κατὰ τὸ τῆς μητρὸς καὶ μάρμης παράδειγμα διαζευχθῇ αὐτόν.

*Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων γραμμῶν περὶ τῶν μυθιστοριῶν τούτων φανεροῦται ὅτι ταῦτα κυρίως διαγράφουσα παριστανά ἔθη, δὲ συγγραφέεις τῆς *Elle divorça*, ὃν κατὰ τοῦ εἰσαγθέντος ἐν Γαλλίᾳ διαζύγου, πειρᾶται δι' αὐτῆς νὰ ἀποδεῖξῃ τὰ γεννώμενα ἐξ αὐτοῦ ἀτοπα, παροξύν ὅλους τοὺς ισχυρούς λόγους, οἵτινες ἐπεισαν τὴν γαλλικὴν βουλὴν νὰ θεσπίσῃ τὸ διαζύγιον.

* *

*Ἐκ Τουρίνου ἀγγέλλεται ὅτι νέον μελόδραμα, τὸ *Dépits Amoureux*, οὗ τὰ μὲν ἔπη ἀνήκουσι τῷ Louis Illica, τὸ δὲ μέλος τῷ Luporini ἔτυχε μεγίστης ἐπιτυχίας.